

Underbilag 1 til bilag 13.

DE SAMVIRKENDE DANSKE
LANDBOFORNINGER**Begrænsning af ikke-landmænds ejendomskøb gennem stramning af skattereglerne.**

Efter gældende lov skal der, hvor en landbrugsejendom drives af en skatteyder, der har andre indtægter, principielt af skattemyndighederne foretages et skøn over, om ejendommen er erhvervsmæssigt drevet eller må betragtes som en lystejeendom. Et *erhvervsmæssigt* landbrugsunderskud tillades fradraget i den pågældendes anden indtægt, mens et *hobbypræget* underskud ikke kan trækkes fra.

Man tillader dog altid fradrag for renter og ejendomsskatter vedrørende *hele* ejendommen samt vedligeholdelse af stuehuset, og som modstykke hertil tillægges værdien af egen bolig. Der foretages ikke beregning af lejeværdi for den øvrige del af ejendommen.

Landsskatteretten har i sin praksis vist stor betænkelse ved at statuere lystgårdsstatus og dermed nægte fradrag for landbrugsunderskud i anden indtægt. Man har oftest lagt større vægt på selve driftsformen (almindeligt afgrødevalg, køer, svin m. v.) end på, om indtjeningen på ejendommen har haft et erhvervsmæssigt formål.

Disse specielle skattemæssige fordele ved besiddelse og drift af en hobbypræget landbrugsvirksomhed er formentlig den væsentligste årsag til den vældige forøgelse af efterspørgslen efter landbrugsejendomme fra ikke-landmænd med skadelige virkninger for de landmænd, der skal føre erhvervet videre. Derfor foreslås det, at det skattemæssige incitament til erhvervelse af landbrugsejendomme fjernes gennem en kraftig skærpelse af lystgårdsreglerne.

Afgrænsning mellem landmænd og ikke-landmænd.

Lystgårdsbegrebet kan efter sagens natur ikke omfatte egentlige erhvervsdrivende landmænd, og derfor må der trækkes en

grænse mellem landmænd og ikke-landmænd, således at lystgårdsreglerne kun tages i anvendelse overfor ikke-landmænd.

En person må anses som landmand, hvis vedkommende:

1. opfylder visse uddannelseskrav og/eller
2. lægger sin væsentligste arbejdsindsats i landbruget.

Afgørelsen af, om en skatteyder i det konkrete tilfælde må anses som landmand eller ikke-landmand, må træffes af de skattelignende myndigheder med sædvanlig klageadgang. Ved denne afgørelse må der navnlig lægges vægt på, om den pågældende har gennemgået en sådan praktisk og/eller teoretisk uddannelse, at han må formodes at have forudsætninger for at udnytte ejendommen på erhvervsmæssig måde. Ligeledes må der lægges vægt på, om vedkommende arbejdsmæssigt eller ledelsesmæssigt lægger en så betydelig del af sin tid i landbrugsbedriften, at dette i sig selv indicerer en egentlig erhvervsmæssig drift. Som vejledning for de skattelignende myndigheder må der af ministeren efter indstilling fra landboorganisationerne fastsættes nogle uddannelseskrav, således at der stilles desto større krav til uddannelsen, desto yngre den pågældende er.

For landmænd sker ingen ændringer i opgørelsen af den skattepligtige indkomst, men i de tilfælde, hvor de skattelignende myndigheder anser en skatteyder for at være ikke-landmand, skal der gælde følgende regler.

Krav om et skattemæssigt mindsteafkast fra ejendommen.

Selv i de tilfælde, hvor en ikke-landmand efter gældende regler bliver anset som lystgårdsejer, vil der i 99 af 100 tilfælde være et underskud at trække fra, fordi der er fra-